Pregaria.cat

Entrada

Somnis

Per JesusR el dl., 18/06/2018 - 11:09

M’agradaria saber... on ets? A casa teva, al carrer esperant que el semàfor es posi verd? Tot caminant per un indret del Montseny? En fi, estudiant, amb la persona que estimes, en un cafè, en el banc d’una església o potser al bus?

No sé quanta gent llegirà aquestes ratlles. Segur que quasi tots us trobeu en llocs diferents. Tenim, però, una cosa en comú: els somnis!!

Quins són, ara, en el moment que vius, els tres o quatre somnis més importants? Precisament el que més t’agradaria, el que penses que et faria més feliç, més persona; el que potser cerques des de fa temps, o allò que sembla impossible?

No diguis que tu ja no somnies, que tot és igual, que experimentes una inèrcia d’anar fent, sense cap horitzó, que l’avorriment ha fet estada dintre teu i està ben assegut i arrelat.

No diguis que voldries somniar, però que el realisme t’ha demostrat que dos i dos són quatre i mai cinc, que el que veritablement havies desitjat saps que és absolutament irreal. Ficat en la nit més fosca, no hi ha ni un estel per molt que miris amunt.

En part tens raó. Molts dels somnis són quimèrics; però potser has passat de llarg per un do que Déu va sembrar en el nostre cor, i que vol fer créixer: l'esperança!!

Esperança no vol dir espera. No és estar en una llarga cua fins que arribi el torn. Esperança és creure que ja posseïm —en plenitud, en mediocritat o en llavor— les realitats que poden donar llum i escalfor a la vida. Qui perd l’esperança ha perdut el camí dels somnis.

Voldríem recuperar l’esperança. L’existència és fràgil; les capacitats, limitades; les tensions, abundants; però per raons importants l’esperança s’ha definit com una virtut teologal. Arrelada al fet de la Pasqua.

Encara que molts dels somnis no passin de ser somnis, l’esperança sempre obre nous camins.